

EEN HELDENSTRIJD

of

DE KAPITEIN DER BOSCHGEUZEN

EERSTE DEEL

TIENDE HOOFDSTUK

De Geliefden

De avond wierp zijn lange schaduwen op huizen en tuinen... de angstige, drukkende avond, die, in stede van ontlasting meer zorgen bracht. De burgers bleven binnenshuis, want Titelmans was in de stad en ieder vreesde dien gehaten man door de straten te zien rijden, onbeschaamd starend naar mannen en vrouwen, als zocht hij een nieuw slachtoffer voor Spaansche laars, zijn watertrechter en vuurhaard.

De schoone Lysbeth sloop door den hof van haar oom en ontsloot met bevende hand het kleine deurtje, om den jonkman, dien ze zoo hartstochtelijk beminde, binnen te laten.

— Eindelijk! zei Antoon Ravels verheugd. Hoe heb ik gehaakt naar dezen stond!

— Ik ben zoo angstig, Antoon... oom is uit... hij moest ons eens verrassen.

— Wat zou hij ons kunnen verwijten, Lysbethlieft... is onze liefde niet rein!

't Was of de jongeling aarzelde deze woorden uit te spreken in 't aanschijn van het meisje, dat zoo vertrouwend in de donkere oogen staarde.

— Maar oom mag ons niet zien... neen, neen, hij mag ons geheim niet kennen! hernam ze angstig.

— Hij zal ons niet zien, kom achter dat veilig gebladerte, Lysbeth, ik heb u zooveel te vertellen. O! wat siddert uw handje... bij mij gevoelt ge u toch veilig... hé?

En driftig leidde hij de maagd mee, ver in den hof, achter dicht struikgewas, en daar dwong hij haar, naast hem te zitten, dicht tegen hem, zoodat haar gouden lokken zijn wangen streelden, dat het tenger lichaam tegen hem rustte.

— Zijt ge nu niet gelukkig? vroeg hij fluisterend, zijn arm om haar middel slaande. Zijt ge gelukkig, Lysbeth?

— Ja, Antoon... dat weet ge wel, maar...

Doch hij sloot haar mond met een kus... en toch had hij 't gevoel of hij een verraderskus op de rozige lippen drukte.

— Stil, zei Lysbeth verschrikt... het poortje!

Men hoorde tot hier het geknars van het slot.

— Oom keert terug... nu ben ik gerust, mooie meent dat ik uit ben. 't Is toch niet goed van mij haar zoo te misleiden.

— O, mijn onschuldige, oprecht duifje, weet ge niet dat alle geliefden kleine listen verzinnen om hun hardvochtige bewakers te verschalken? Weg met de muizenissen, wij willen aan onze liefde denken. Het is mij zoo goed hier, waarom kunnen we niet altijd samen zijn? O! wat verlang ik vurig naar dien tijd, welke mij den hemel op de aarde brengen zal! Zie mij aan, Lysbeth, zie mij aan met die heerlijke, donkere oogen, waaruit ik de liefde drinken wil... Wat zie ik... tranen in die oogen... weent gij, mijn liefste!

— O, Antoon! En wild wierp het meisje zich om zijn hals... Antoon! herhaalde ze, soms huiver ik... zullen wij wel ooit verenigd worden... zal die dag komen!

— Laat ik die tranen weggkussen... wat zou ik om het leven geven zonder u! Om u te beminnen wil ik leven... en om u gelukkig te maken... En gij twijfelt aan mijn liefde?

— O! neen, Antoon... dat weet God, dat ik u ten volle vertrouw...

Even scheen het of de jongeling trilde...

— Twijfelen aan uw liefde! vervolgde de maagd onstui-mig, eerder twijfelde ik aan de mijne... maar, mijn vader, Antoon, hij is de nieuwe leer toegedaan en ge weet, wat ik u zoo dikwijls zegde...

— Dat hij zijn toestemming weigeren zal, zoo ik aan de oude kerke blijf. Voor u wil ik toch alles doen, Lysbeth, ook den band verbreken, die mij aan Rome bindt.

— Maar dat is vader niet genoeg, hij zal eischen, dat gij een overtuigd hervormde zijt...

— En ik onderzoek immers de nieuwe leer en 'k beken, dat ik er veel in vind, dat mij treft en ontroert, mij een blinddoek van de oogen rukt, zoodat ik klaarder zie om welke misbruiken zich talrijke Nederlanders van Rome los-scheuren... Maar, Lysbeth, gij weet zelf dat een verandering van geloof niet de vrucht van eenige dagen of weken naden-ken zijn kan.

— O, neen, Antoon, neen... maar laat mij u helpen! Ik heb hier een boekje, dat gij lezen moet...

Lysbeth trok uit haar boezem het Bijbeltje dat ze den vorigen dag door tusschenkomst der dienstmaagd van haar vader ontvangen had.

Antoon schrok.

— Een verboden boek! riep hij ontzet en schuw blikte hij naar den Bijbel, waarvoor reeds zoo vele Nederlanders in den dood gingen, hun geloof met hun bloed bezegelend.

— Verboden door de priesters, ja... en door de overheid, maar niet verboden door God... Onderzoekt de Schriften, zoo sprak Jezus Christus, toen Hij nog op aarde rondwan-delde en menschen kunnen 's Heeren gebod niet uitwisschen, Antoon. Men moet Gode meer gehoorzamen dan paus, koning of keizer!

— Vergeef mij mijn angst... ik sprak in de eerste opwel-ling mijns harten, Lysbeth, hernam de jongeling op verzoe-nenden toon. Geef mij dat boekje... gaarne wil ik het lezen in de stilte van mijn kamer... Maar, liefste, laten we nu over onze innige liefde spreken, onze oogenblikken zijn kostbaar, omdat ze zoo luttel zijn...

— Maar Antoon, ook dit is onze liefde... liefde bediedt immers eenheid, de versmelting van twee zielen, en mag er dan iets overblijven dat nog scheiding brengen kan!

— O, mijn verstandig preekstertje... welke wijsheid schuilt er achter dat zoete voorhoofd, welk een geestdrift straalt er uit uw oogjes...

— Mooie weet, dat ik dit boekje heb, hernam de maagd, maar heden namiddag kwam pater Antonius ten onzent.

— Pater Antonius, herhaalde de jongeling verrast. En wat mocht wel 't doel zijn van zijn bezoek?

— Hij verwonderde er zich over, dat mooie in de laatste weken weinig ter biecht kwam, en sprak zoo dreigend, dat

zij gansch verschrikt was toen hij vertrok. Ze heeft mij geboden het boekske weg te doen, want ze vreest de bemoeizucht van den monnik, die wel eens een huiszoeking bevelen kon, moest hij achterdocht krijgen. Aan wien kan ik het beter schenken, dat aan u, Antoon?

— Ja, ja, antwoordde de jongeling ontwijkend. Gij denkt altijd aan mij, ge zijt een engel, een engel in gestalte, een engel in karakter, en gij hebt mij uw liefde geschonken, waardoor ik kracht gevoel, alle moeilijkheden te bestrijden en te overwinnen.

Nog eenigen tijd bleven de geliefden samen.

Met moeite scheidden ze; het samenzijn geleek zoo kort tegenover een langen dag en een langen nacht.

Antoon spoedde zich eindelijk door de nauwe straat.

— En nu loopt de toekomstige dienaar der Inkwisitie met een verboden boekske in zijn tasch, mompelde hij. Soms gevoel ik medelijden met Lysbeth, en toch handel ik om haar bestwil! Is zij niet te schoon, om door het vuur verteerd te worden... en zal een huwelijk met mij haar niet voor een wreeden dood behoeden? Zij is de nieuwe leer toegedaan... omdat ze een gehoorzame dochter is, maar eens mijn vrouw, zal ze ook naar mij luisteren! Ik moet het huwelijk bespoedigen, haar trouwen voor ik een aanstelling krijg...

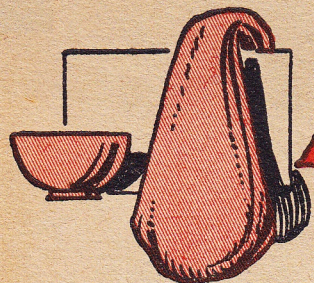
Ravels begaf zich niet naar huis, want hij wilde nog twee lieden spreken dezen avond, pater Antonius en den hoogbaljuw.

Na lange aarzelingen had hij besloten aan den laatste mede te deelen wat hij van Blommaert wist, den magistraat echter verzoekend zijn naam geheim te houden.

— Als ik niet spreek, doet die listige Bert of een ander het misschien, dacht de diep gezonken jongeling. En ik wil den baljuw toch toonen, dat ik gaven bezit, om een voornaam ambt te bekleeden.

EEN

HELDEN

STRIJD

*of de kapitein
der boschgeuzen*

door A. HANS

EEN

HELDENSTRIJD

OF

De Kapitein der Boschgeuzen

door

A. HANS

EVANGELISATIE DRUKKERIJ

Groendreef, 67, Brussel

—
1926